Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba w składzie powiększonym)

z dnia 2 lipca 2015 r.*

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ALEX — Krajowe, graficzny i słowne, znaki towarowe ALEX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dopuszczalność odwołania wnoszonego do izby odwoławczej — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 — Brak podobieństwa między towarami i usługami oznaczonymi kolidującymi ze sobą znakami towarowymi — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd

W sprawie T-657/13

BH Stores BV, z siedzibą w Curaçao (Terytorium Autonomiczne Niderlandów), reprezentowana przez adwokata T. Doldego oraz M. Hawkinsa, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez. L. Rampiniego, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Alex Toys LLC, z siedzibą w Wilmington, Delaware (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez adwokatów G. Macíasa Bonillę, P. Lópeza Rondę, G. Marína Raigala i E. Armero,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 września 2013 r. (sprawa R 1950/2012-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między BH Stores BV a Alex Toys LLC,

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. Jaeger, prezes, M. van der Woude (sprawozdawca), M. Kancheva, C. Wetter i I. Ulloa Rubio, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 11 grudnia 2013 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 2 kwietnia 2014 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 21 marca 2014 r.,

uwzględniwszy, że niniejsza sprawa została przekazana siódmej izbie Sądu w składzie powiększonym,

uwzględniwszy, że z powodu niemożności uczestniczenia w obradach przez jednego z członków izby prezes Sądu podjął decyzję, na podstawie art. 32 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r., o wyznaczeniu innego sędziego w celu uzupełnienia składu izby,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 marca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W dniu 27 grudnia 2007 r. Panline U.S.A. Inc. (w której miejsce wstąpił interwenient, Alex Toys LLC, w następstwie przeniesienia praw do zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w dniu 21 maja 2013 r.) dokonała w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

2 Znak towarowy, o którego rejestrację wniesiono, to słowny znak towarowy ALEX.

3 Towary, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klas 16, 20 i 28 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

— klasa 16: „pieczątki kauczukowe i pieczątki atramentowe; szablony; linijki; kartki urodzinowe z niespodzianką; markery; zestawy malarskie dla dzieci zawierające farbę do malowania palcami, gwasze, akwarele, pędzle, miseczki na farby i fartuszki dla dzieci; przybory do wycierania tablic; kreda; kredki świecowe i plastikowe; klej do papieru i do użycia w gospodarstwie domowym; nożyczki dla dzieci; kredki kolorowe; papier orgiami; bloki rysunkowe; kolorowanki i wycinanki; kolorowanki; zeszyty do ćwiczeń dla dzieci”,

— klasa 20: „meble dla dzieci”,

— klasa 28: „zestawy artystyczne i rękodzielnicze dla dzieci do wyrobu biżuterii, koralików smyczkowych, kart okolicznościowych, makiet przedstawiających dżunglę, breloczków, dodatków do ubrania, origami i kirigami, naklejek, prac brokatowych, prac wykonywanych przy użyciu piasku, figurek zwierząt, modeli, kolaży, eliksirów, zapachów osobistych, żelów do kąpieli, osobistych dzienników i pamiętników, albumów do zdjęć, wzorów na jedwabiu, akcesoriów mody (w tym smyczy, koralików i koralików odblaskowych); zestawy artystyczne i rękodzielnicze dla dzieci do malowania, rysowania, odrysowywania szablonów, kolorowania, lepienia z gliny, przygotowywania modeli dinozaurów, nauki alfabetu i liczb (przy użyciu plansz, magnetycznych cyfr i liter z tworzywa sztucznego); zestawy papierowych materiałów rękodzielniczych; zestawy na bale maskowe; zegarki i zestawy do tworzenia pasków do zegarków; fartuszki dla dzieci sprzedawane jako część zestawu artystycznego lub rękodzielniczego; zabawki do kąpieli dla dzieci; ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci”.

4 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 21/2008 z dnia 26 maja 2008 r.

5 W dniu 26 sierpnia 2008 r. spółka Arcandor Akt (w której miejsce, po następnym przeniesieniu praw, wstąpiła skarżąca, BH Stores BV) wniosła na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 40/94, ze zmianami (obecnie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009), sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów wskazanych w pkt 3 powyżej.

6 Sprzeciw został oparty na następujących, przedstawionych poniżej wcześniejszych znakach towarowych:

— niemieckim słownym znaku towarowym ALEX, zgłoszonym w dniu 2 września 1982 r., zarejestrowanym w dniu 3 czerwca 1983 r. pod numerem 1049274 i przedłużonym w dniach 3 września 2002 r. i 1 października 2012 r., który oznacza „artykuły sportowe" należące do klasy 28,

— niemieckim słownym znaku towarowym ALEX, zgłoszonym w dniu 5 lipca 1990 r., zarejestrowanym w dniu 15 stycznia 1992 r. pod numerem DD 648968 i przedłużonym w dniu 1 sierpnia 2010 r., który oznacza „tekstylne artykuły kąpielowe takie jak ręczniki do rąk, ręczniki kąpielowe, myjki i ręczniki dla gości" należące do klasy 24 oraz „artykuły sportowe" należące do klasy 28,

— przedstawionym poniżej niemieckim graficznym znaku towarowym, zgłoszonym w dniu 4 maja 1999 r., zarejestrowanym w dniu 2 sierpnia 1999 r. pod numerem 39925705 i przedłużonym w dniu 1 czerwca 2009 r., który oznacza „rowery" należące do klasy 12, „torby, plecaki, torby podróżne i walizki" należące do klasy 18 oraz „artykuły sportowe" należące do klasy 28:

7 W uzasadnieniu sprzeciwu powołano się na podstawy określone w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009] i w art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009).

8 W dniu 7 czerwca 2011 r. skarżąca przedstawiła dowód używania swoich wcześniejszych znaków towarowych.

9 W dniu 16 maja 2012 r. interwenient ograniczył wykaz towarów z klasy 28, zamieszczając, po wymienieniu tych towarów, nową wzmiankę, brzmiącą następująco:

— klasa 28: „[…] zabawki do kąpieli dla dzieci; ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci; żaden z wymienionych powyżej towarów nie obejmuje artykułów sportowych".

10 W dniu 3 października 2012 r. Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciw w całości.

11 W dniu 22 października 2012 r. skarżąca wniosła na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

12 Decyzją z dnia 16 września 2013 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Druga Izba Odwoławcza OHIM utrzymała w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów. Izba Odwoławcza wskazała, że ograniczyła swoje badanie do podstawy sprzeciwu wskazanej w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ skarżąca nie przedstawiła dalszej argumentacji na podstawie art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia. Wskazała ona również, iż skarżąca nie kwestionowała, że wcześniejsze znaki towarowe były używane wyłącznie

w odniesieniu do „artykułów sportowych" i że sprzeciw ograniczał się do „zabawek do kąpieli dla dzieci" i do „ruchowych zabawek edukacyjnych i wspierających rozwój dzieci" należących do klasy 28. Izba Odwoławcza uznała, że właściwy krąg odbiorców składa się z ogółu odbiorców w Niemczech. Zauważyła ona, że nie zostało zakwestionowane, iż w zakresie dotyczącym wcześniejszych słownych znaków towarowych kolidujące ze sobą znaki są identyczne, a jeżeli chodzi o wcześniejszy graficzny znak towarowy, kolidujące ze sobą znaki są podobne. Izba Odwoławcza uznała, powołując się na wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r., i-content/OHIM – Decathlon (BETWIN) [T-514/11, Zb.Orz. (Fragmenty), EU:T:2013:291, pkt 34–39], że „artykuły sportowe" oraz „zabawki do kąpieli dla dzieci; i ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci" stanowią różne towary, w związku z czym w ich przypadku nie może istnieć jakiekolwiek prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, ponieważ nie jest spełniona jedna z nieodzownych przesłanek stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a mianowicie występowanie identyczności lub podobieństwa towarów.

Żądania stron

13 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,

— obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Wydziałem Sprzeciwów i Drugą Izbą Odwoławczą OHIM.

14 OHIM i interwenient wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi w całości,

— obciążenie skarżącej kosztami poniesionymi przez OHIM i interwenienta, w tym kosztami poniesionymi przez interwenienta w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu przed OHIM.

15 Na rozprawie, w odpowiedzi na pytanie postawione przez Sąd, interwenient wskazał, że tytułem głównym wnosi on do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym uznania odwołania skarżącej do Izby Odwoławczej za dopuszczalne, a tytułem ewentualnym – o oddalenie skargi i utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji, w przypadku gdyby Sąd potwierdził dopuszczalność odwołania do Izby Odwoławczej.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności odwołania do Izby Odwoławczej

16 Interwenient podnosi, że wniesione do Izby Odwoławczej odwołanie było niedopuszczalne ze względu na niedochowanie terminu czterech miesięcy od dnia doręczenia decyzji przysługującego na wniesienie pisma przedstawiającego podstawy odwołania zgodnie z art. 60 rozporządzenia nr 207/2009. Wskazuje on, że decyzja Wydziału Sprzeciwów została doręczona skarżącej w dniu 3 października 2012 r., natomiast ta wniosła odwołanie w dniu 7 lutego 2013 r., czyli po upływie wyznaczonego terminu, który zdaniem interwenienta upłynął w dniu 4 lutego 2013 r. (zważywszy, że 3 lutego 2013 r. przypadał w niedzielę). Interwenient zwraca także uwagę, że uchybienie to zostało przemilczane w zaskarżonej decyzji.

17 Po pierwsze, należy stwierdzić, że kwestia dopuszczalności skargi nie została pominięta przez Izbę Odwoławczą, ponieważ w pkt 17 zaskarżonej decyzji wskazała ona, iż odwołanie jest zgodne z art. 58, 59 i 60 rozporządzenia nr 207/2009 oraz z zasadą 48 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1), a zatem jest dopuszczalne.

18 Po drugie, w celu ustosunkowania się do tego, czy przedstawienie podstaw odwołania z dnia 7 lutego 2013 r. zostało złożone w terminie przewidzianym przez art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, w niniejszym przypadku należy powołać się na art. 7 ust. 4 decyzji EX-11-3 Prezesa OHIM z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie prowadzenia komunikacji elektronicznej z OHIM i przez OHIM, która znajdowała zastosowanie w momencie wydania decyzji przez Wydział Sprzeciwów. Przepis ten brzmi następująco:

„Bez uszczerbku dla dokładnego ustalenia daty doręczenia, jest ono uznawane za dokonane piątego dnia kalendarzowego po dacie stworzenia dokumentu przez systemy [OHIM]. Data stworzenia dokumentu widnieje na samym dokumencie. Dokument zostaje umieszczony w MAILBOX tak szybko, jak to możliwe, przed upływem wskazanego terminu pięciu dni”.

19 Skarżąca i OHIM twierdzą, że w niniejszej sprawie dniem, w którym decyzja Wydziału Sprzeciwów została stworzona przez systemy OHIM, był 3 października 2012 r., w związku z czym doręczenie decyzji Wydziału Sprzeciwów zostało uznane za dokonane pięć dni później, czyli w dniu 8 października 2012 r.

20 W tym względzie należy zauważyć, że decyzja Wydziałów Sprzeciwów jest opatrzona datą 3 października 2012 r., wobec czego stworzenie dokumentu przez systemy OHIM zgodnie z art. 7 ust. 4 decyzji EX-11-3 nie mogło nastąpić wcześniej.

21 Na podstawie zasady 70 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2868/95 w związku z art. 60 zdanie ostatnie rozporządzenia nr 207/2009 w niniejszej sprawie termin do złożenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania upłynął w konsekwencji najwcześniej w dniu 8 lutego 2013 r.

22 A zatem przedstawienie podstaw odwołania z dnia 7 lutego 2013 r. zostało złożone w wymaganym terminie i Izba Odwoławcza słusznie uznała odwołanie skarżącej za dopuszczalne.

23 Z powyższego wynika, że zarzut interwenienta dotyczący niedopuszczalności odwołania do Izby Odwoławczej należy oddalić.

W przedmiocie dopuszczalności dowodów przedstawionych po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem

24 Interwenient uważa, że Sąd nie może uwzględnić nowych dowodów przedstawionych przez skarżącą, ponieważ dowody te zostały przedstawione po raz pierwszy w toku niniejszego postępowania, a ich treść nie jest w stanie zmienić toku rozumowania i wniosków zawartych w zaskarżonej decyzji.

25 Załączniki 14–18 do skargi – wydruki ze stron internetowych przedstawione po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem, których fragmenty zostały przytoczone w treści skargi – nie mogą zostać uwzględnione. Skarga do Sądu ma bowiem na celu dokonanie kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych OHIM w rozumieniu art. 65 rozporządzenia nr 207/2009, a zatem zadaniem Sądu nie jest ponowne rozpoznanie stanu faktycznego w świetle dokumentów przedstawionych po raz pierwszy w toczącym się przed nim postępowaniu. Wskazane wyżej dokumenty należy więc odrzucić bez potrzeby badania ich mocy dowodowej [zob. podobnie wyrok z dnia 24 listopada 2005 r.,

Sadas/OHIM – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, Zb.Orz., EU:T:2005:420, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo]. Powyższe odnosi się także do załącznika 9 do odpowiedzi interwenienta na skargę.

26 Załączniki 13 i 19 do skargi, chociaż zostały przedstawione po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem, nie stanowią dowodów sensu stricto, lecz odnoszą się do praktyki decyzyjnej OHIM i orzecznictwa sądu Unii Europejskiej, na które – nawet jeśli taka praktyka i takie orzecznictwo zaistniały po zakończeniu postępowania przed OHIM – strona jest uprawniona się powoływać [zob. podobnie ww. w pkt 25 wyrok ARTHUR ET FELICIE, EU:T:2005:420, pkt 20; wyrok z dnia 8 grudnia 2005 r., Castellblanch/OHIM – Champagne Roederer (CRISTAL CASTELLBLANCH), T-29/04, Zb.Orz., EU:T:2005:438, pkt 16]. Ani stronom, ani samemu Sądowi nie można bowiem zakazać poszukiwania przy wykładni prawa Unii inspiracji w argumentach wywodzonych z orzecznictwa sądu Unii, sądów krajowych lub międzynarodowych. Takiej możliwości powołania się na orzeczenia sądu Unii, sądów krajowych lub międzynarodowych nie dotyczy orzecznictwo, zgodnie z którym Sąd ma za zadanie przeprowadzić kontrolę zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych w świetle informacji przedstawionych przez strony w postępowaniu przed tymi izbami, ponieważ chodzi tu nie o zarzucenie izbie odwoławczej, że nie uwzględniła ona okoliczności faktycznych zawartych w konkretnym wyroku sądu Unii lub w konkretnym wyroku sądu krajowego lub międzynarodowego, ale o przywołanie danych wyroków na poparcie zarzutu dotyczącego naruszenia przez izbę odwoławczą jednego z przepisów rozporządzenia nr 207/2009 [zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 2006 r., Vitakraft-Werke Wührmann/OHIM – Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, Zb.Orz., EU:T:2006:202, pkt 70, 71].

Co do istoty

27 Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, drugi zaś – naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) tego aktu.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 75 rozporządzenia nr 207/2009

28 W zarzucie pierwszym skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia, ponieważ zamiast rozpoznać stan faktyczny i argumenty wysuwane przez strony postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego i wskazać decydujące fakty i względy prawne, które doprowadziły do wydania zaskarżonej decyzji, poprzestała na odesłaniu do ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291), przytaczając fragmentarycznie pkt 36–38 tego wyroku jako uzasadnienie wniosku, że rozpatrywane towary nie są podobne, bez zbadania, czy okoliczności faktyczne i rozumowanie leżące u podstaw rozstrzygnięcia w tamtym wyroku można było przenieść na grunt niniejszej sprawy.

29 Na podstawie art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 decyzje OHIM zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. W myśl utrwalonego orzecznictwa obowiązek ten ma ten sam zakres co obowiązek ustanowiony w art. 296 akapit drugi TFUE, a uzasadnienie wymagane przez wspomniane postanowienie musi przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie autora aktu. Podwójnym celem obowiązku uzasadniania decyzji OHIM jest bowiem, po pierwsze, umożliwienie zainteresowanym zapoznania się z motywami wydania danego aktu, tak by mieli oni możliwość obrony swoich praw, a po drugie, umożliwienie sądowi Unii przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem decyzji [wyroki: z dnia 21 października 2004 r., KWS Saat/OHIM, C-447/02 P, Zb.Orz., EU:C:2004:649, pkt 64, 65; z dnia 28 listopada 2013 r., Herbacin cosmetic/OHIM – Laboratoire Garnier (HERBA SHINE), T-34/12, EU:T:2013:618, pkt 42].

30 Z orzecznictwa wynika, że kwestia, czy uzasadnienie decyzji spełnia te wymogi, winna być oceniana nie tylko na podstawie brzmienia tej decyzji, ale również w świetle kontekstu, w jakim wydana została ta decyzja, i całości przepisów prawnych regulujących daną dziedzinę [zob. wyrok z dnia 26 października 2011 r., Bayerische Asphaltmischwerke/OHIM – Koninklijke BAM Groep (bam), T-426/09, EU:T:2011:633, pkt 74 i przytoczone tam orzecznictwo].

31 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem od izb odwoławczych nie można jednak wymagać, by przedstawiały wyjaśnienie, które podejmowałoby w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia zainteresowanym poznanie przyczyn, dla których taka decyzja izby odwoławczej została wydana, a właściwemu sądowi dostarcza elementów wystarczających do dokonania kontroli [zob. wyrok z dnia 9 lipca 2008 r., Reber/OHIM – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, Zb.Orz., EU:T:2008:268, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo]. Wystarczy, że izby odwoławcze przedstawią fakty i względy prawne o zasadniczym znaczeniu dla decyzji [zob. wyrok z dnia 30 czerwca 2010 r., Matratzen Concord/OHIM – Barranco Schnitzler (MATRATZEN CONCORD), T-351/08, EU:T:2010:263, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo].

32 W niniejszej sprawie z pkt 25 zaskarżonej decyzji wyraźnie wynika, że po pierwsze, Izba Odwoławcza uznała, iż wnioski zawarte w ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291), dotyczące braku podobieństwa między „artykułami sportowymi" a „zabawkami, grami i akcesoriami do zabaw", można zastosować jako rozszerzenie w odniesieniu do towarów kolidujących ze sobą w niniejszej sprawie, a mianowicie do „artykułów sportowych", „zabawek do kąpieli dla dzieci" i do „ruchowych zabawek edukacyjnych i wspierających rozwój dzieci".

33 Po drugie, Izba Odwoławcza przejęła uzasadnienie przedstawione w ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291), precyzując w pkt 25 zaskarżonej decyzji, że uznała je za właściwe dla ostatecznego odparcia argumentów wysuwanych przez stronę wnoszącą sprzeciw w niniejszej sprawie.

34 W pkt 26 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza przypomniała, że nawet jeśli można by się dopatrzyć zbieżności między „artykułami sportowymi" z jednej strony a niektórymi zabawkami (na przykład „zabawkami do kąpieli dla dzieci" i „ruchowymi zabawkami edukacyjnymi i wspierającymi rozwój dzieci") z drugiej strony – w zakresie, w jakim niektóre „artykuły sportowe" mogą być używane jako zabawki, a niektóre zabawki mogą stanowić jednocześnie „artykuły sportowe" – to taka możliwość nie podważa faktu, że te dwie kategorie towarów mają zasadniczo odmienne przeznaczenie, a mianowicie trenowanie ciała poprzez ćwiczenia fizyczne w przypadku „artykułów sportowych", zabawianie małych dzieci w przypadku „zabawek do kąpieli" oraz bawienie i uczenie dzieci w przypadku „ruchowych zabawek edukacyjnych i wspierających rozwój dzieci".

35 Ponadto Izba Odwoławcza wskazała w pkt 27 zaskarżonej decyzji, że chociaż może się zdarzyć, iż „artykuły sportowe" będą przeznaczone dla dzieci i przybiorą postać zabawek lub będą zdobione, by służyć jako akcesoria do gier, a w związku z tym mogą być produkowane przez te same przedsiębiorstwa i korzystać z tych samych kanałów dystrybucji, to wciąż mamy tu do czynienia z kategoriami towarów, które, ogólnie rzecz biorąc, są wytwarzane przez przedsiębiorstwa wyspecjalizowane i sprzedawane w specjalistycznych sklepach lub też, jeżeli mówimy o sklepach wielkopowierzchniowych, są sprzedawane w ramach specjalistycznych działów, które nawet jeżeli mogą znajdować się w pobliżu, to wciąż pozostają odrębnymi działami.

36 Z powyższego wynika, że wbrew twierdzeniom skarżącej decydujące fakty i względy prawne o zasadniczym znaczeniu dla zaskarżonej decyzji zostały przedstawione w tej decyzji w sposób jasny, z jednej strony pozwalając skarżącej poznać uzasadnienie zaskarżonej decyzji na potrzeby obrony jej praw, z drugiej strony zaś umożliwiając sądowi Unii przeprowadzenie kontroli zgodności tej decyzji z prawem.

37 Ponadto nic nie stoi zasadniczo na przeszkodzie, by Izba Odwoławcza w pełni zgodziła się z uzasadnieniem wyroku sądu Unii, jeżeli uzna, że uzasadnienie to znajduje zastosowanie w rozpatrywanej przez nią sprawie. A zatem chociaż prawdą jest, że Izba Odwoławcza obszernie przytoczyła pkt 36–38 ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291), to jednak wyraźnie wskazała, które z okoliczności faktycznych i elementów rozumowania leżącego u podstaw rozstrzygnięcia w tamtym wyroku można było jej zdaniem przenieść na grunt niniejszej sprawy.

38 Po trzecie, pozostałe argumenty skarżącej również nie pozwalają stwierdzić, że zaskarżona decyzja narusza art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009.

39 Przede wszystkim skarżąca podnosi, że w ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291) Sąd wyraził ubolewanie, iż zabrakło dowodów na poparcie rozumowania przedstawionego w zaskarżonej decyzji, czego nie można stwierdzić w niniejszej sprawie.

40 Otóż należy zauważyć, że kwestia, czy ww. w pkt 12 wyrok BETWIN (EU:T:2013:291) znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, powinna zostać rozpatrzona w ramach zarzutu drugiego, czyli badania co do istoty zgodności zaskarżonej decyzji z prawem, a nie w ramach badania uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

41 Następnie skarżąca utrzymuje w istocie, że Izba Odwoławcza naruszyła ciążący na niej obowiązek rozważenia argumentów stron odnoszących się do wcześniejszych decyzji OHIM i uzasadnienia swojej decyzji poprzez ustosunkowanie się do tej praktyki decyzyjnej. Krytykuje ona również fakt nieuwzględnienia wyroku z dnia 16 września 2013 r., Knut IP Management/OHIM – Zoologischer Garten Berlin (KNUT – DER EISBÄR) (T-250/10, EU:T:2013:448, zwanego dalej „wyrokiem KNUT").

42 W tym zakresie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że decyzje, do których wydawania uprawnione są na podstawie rozporządzenia nr 207/2009 izby odwoławcze OHIM i które dotyczą rejestracji oznaczenia w charakterze wspólnotowego znaku towarowego, wchodzą w zakres wykonywania kompetencji ograniczonej, a nie uprawnień dyskrecjonalnych. Wobec tego zgodność decyzji izb odwoławczych z prawem należy oceniać wyłącznie na podstawie tego rozporządzenia, nie zaś na podstawie ich praktyki decyzyjnej (wyrok z dnia 26 kwietnia 2007 r., Alcon/OHIM, C-412/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:252, pkt 64, 65; ww. w pkt 12 wyrok ARTHUR ET FELICIE, EU:T:2005:420, pkt 71).

43 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza, w świetle orzecznictwa wskazanego w pkt 31 i 42 powyżej oraz w zakresie, w jakim w sposób wystarczający przedstawiła ona fakty i względy prawne o zasadniczym znaczeniu dla zaskarżonej decyzji, nie była zobowiązana przedstawić szczegółowego uzasadnienia, aby wyjaśnić stosunek wydanej przez siebie decyzji do wcześniejszych decyzji OHIM przywołanych w pismach stron lub do orzecznictwa Unii.

44 Dodatkowo, odnosząc się bardziej szczegółowo do argumentu dotyczącego ww. w pkt 41 wyroku KNUT (EU:T:2013:448), należy stwierdzić, że nawet jeśli przyjąć, iż Izba Odwoławcza mogła powziąć wiadomość o tym wyroku w użytecznym terminie, to nie można od niej wymagać, by komentowała wszystkie wyroki sądu Unii, szczególnie jeśli zważyć, iż jasno opowiedziała się za podejściem przyjętym w ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291), który dotyczył tej samej kwestii co niniejsza sprawa.

45 Z tego względu pierwszy zarzut skarżącej należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

46 Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza błędnie ustaliła brak podobieństwa między rozpatrywanymi towarami oraz brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

47 Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli z powodu identyczności z wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do niego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług oznaczonych obydwoma znakami istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym. Ponadto na podstawie art. 8 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009 za wcześniejsze znaki towarowe należy uznać znaki towarowe zarejestrowane w państwie członkowskim, w przypadku których data dokonania zgłoszenia jest wcześniejsza od daty dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

48 W myśl utrwalonego orzecznictwa prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, jeśli krąg odbiorców mógłby uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa lub z przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd należy oceniać całościowo, zgodnie ze sposobem postrzegania danych oznaczeń i towarów lub usług przez właściwy krąg odbiorców, i przy uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników występujących w danym przypadku, w szczególności wzajemnej zależności między podobieństwem oznaczeń a podobieństwem oznaczonych towarów lub usług [zob. wyrok z dnia 9 lipca 2003 r., Laboratorios RTB/OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, Rec, EU:T:2003:199, pkt 30–33 i przytoczone tam orzecznictwo].

49 Jeżeli ochrona wcześniejszego znaku towarowego rozciąga się na całą Unię, należy wziąć pod uwagę sposób postrzegania kolidujących ze sobą znaków przez konsumenta spornych usług na tym terytorium. Jednakże warto przypomnieć, że do odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego wystarczy, aby względna podstawa rejestracji w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 istniała w części Unii [zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2006 r., Mast-Jägermeister/OHIM – Licorera Zacapaneca (VENADO w ramie i in.), T-81/03, T-82/03 i T-103/03, Zb.Orz., EU:T:2006:397, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo].

50 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza uznała, że właściwy krąg odbiorców składa się z ogółu odbiorców w Niemczech – państwie członkowskim, w którym wcześniejsze znaki towarowe są chronione. Ustalenie to nie zostało zakwestionowane przez strony.

51 Jednocześnie nie zostało zakwestionowane, że jeżeli chodzi o wcześniejsze słowne znaki towarowe, kolidujące ze sobą znaki towarowe są identyczne, a w przypadku wcześniejszego graficznego znaku towarowego – kolidujące ze sobą znaki towarowe są podobne.

52 Powyższe ustalenia Izby Odwoławczej należy potwierdzić.

– W przedmiocie porównania towarów

53 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki charakteryzujące wzajemny stosunek tych towarów lub usług. Czynniki te obejmują w szczególności ich charakter, przeznaczenie, sposób używania, podobnie jak to, czy owe towary lub usługi konkurują ze sobą, czy też się uzupełniają (zob. wyrok z dnia 29 września 1998 r., Canon, C-39/97, Rec, EU:C:1998:442, pkt 23). Pod uwagę można brać również inne czynniki, takie jak kanały dystrybucji rozpatrywanych towarów [zob. wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., El Corte Inglés/OHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, Zb.Orz., EU:T:2007:219, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo].

54 W niniejszej sprawie należy przeprowadzić porównanie między „zabawkami do kąpieli dla dzieci” i „ruchowymi zabawkami edukacyjnymi i wspierającymi rozwój dzieci”, oznaczonymi zgłoszonym znakiem towarowym, a „artykułami sportowymi”, oznaczonymi wcześniejszymi znakami towarowymi.

55 Przed rozważeniem głównych argumentów należy stwierdzić, że generalnie rzecz biorąc, skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, iż ta nie określiła towarów należących do kategorii „zabawek do kąpieli dla dzieci" i „ruchowych zabawek edukacyjnych i wspierających rozwój dzieci". Wystarczy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem z uwagi na to, iż szczególne formy sprzedaży towarów oznaczonych znakami towarowymi mogą różnić się w czasie i w zależności od woli właściciela tych znaków towarowych, prospektywna analiza prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku dwóch znaków towarowych nie może zależeć od z natury subiektywnych zamierzeń handlowych – zrealizowanych czy też nie – właścicieli znaków towarowych [wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., T.I.M.E. ART/OHIM, C-171/06 P, EU:C:2007:171, pkt 59; z dnia 9 września 2008 r., Honda Motor Europe/OHIM – Seat (MAGIC SEAT), T-363/06, Zb.Orz., EU:T:2008:319, pkt 63]. Izba Odwoławcza nie była zatem zobowiązana do określenia konkretnych towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym, ponieważ mogą one się zmieniać.

56 Tytułem głównym skarżąca wysuwa cztery kategorie argumentów mających na celu wykazanie, że rozpatrywane w niniejszej sprawie towary są podobne. Argumenty te dotyczą charakteru tych towarów, ich przeznaczenia, kanałów dystrybucji i ich wytwarzania, a także praktyki decyzyjnej OHIM.

57 W pierwszej kolejności, co się tyczy charakteru towarów, skarżąca podnosi, że „artykuły sportowe", oznaczone wcześniejszym znakami towarowymi, oraz „zabawki do kąpieli dla dzieci" i „ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci", oznaczone zgłoszonym znakiem towarowym, mają ten sam charakter, ponieważ mają często ten sam skład (skóra, tworzywo sztuczne, drewno lub metal), a ponadto są używane w ten sam sposób, gdyż wymagają siły fizycznej, i mają trwałą fizyczną postać. Skarżąca podnosi również, powołując się na ww. w pkt 41 wyrok KNUT (EU:T:2013:448), że duża liczba „artykułów sportowych" jest oferowana w uproszczonej formie i w mniejszych rozmiarach jako zabawki ruchowe dla dzieci, w związku z czym często trudno jest odróżnić „artykuły sportowe" od zabawek ruchowych (zob. podobnie ww. w pkt 41 wyrok KNUT, EU:T:2013:448, pkt 47).

58 Po pierwsze, co się tyczy argumentu skarżącej dotyczącego składu rozpatrywanych towarów, jak również dowodów przedstawionych w tym zakresie w postępowaniu przed OHIM, należy stwierdzić, że okoliczność, iż „artykuły sportowe" oznaczone wcześniejszymi znakami towarowymi i zabawki oznaczone zgłoszonym znakiem towarowym mogą być wytwarzane z tych samych materiałów, bardzo zresztą zróżnicowanych, nie wystarczy sama w sobie, aby wykazać podobieństwo towarów wobec ogromnej różnorodności towarów, które mogą być wytwarzane ze skóry, z tworzywa sztucznego, z drewna lub z metalu. Ten sam surowiec lub ten sam materiał może być bowiem używany do wytwarzania olbrzymiej gamy całkowicie różnych od siebie towarów.

59 Po drugie, wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, istnienie uproszczonej formy i mniejszego rozmiaru w przypadku „ruchowych zabawek edukacyjnych i wspierających rozwój dzieci" pozwala właśnie na ich odróżnienie od „artykułów sportowych" i na uniknięcie pomylenia ich z tymi ostatnimi. W niniejszej sprawie „ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci", jak sama nazwa wskazuje, są przeznaczone dla stosunkowo małych dzieci i różnią się od „artykułów sportowych" (nawet jeśli je imitują) mniej technicznym charakterem, odmiennym wyglądem (mniejszy rozmiar, niewielka waga), stopniem bezpieczeństwa dostosowanym do dzieci zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/48/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie bezpieczeństwa zabawek (Dz.U. L 170, s. 1), a także zwykle niższą ceną. Zestaw do minigolfa, żeby przytoczyć podany przez skarżącą przykład towaru oznaczonego zgłoszonym znakiem towarowym, będzie dopasowany do rozmiaru dzieci, a kije nie będą tak precyzyjne jak prawdziwe kije golfowe i będą wytworzone z lekkiego tworzywa sztucznego. To samo rozumowanie znajduje a fortiori zastosowanie do „zabawek do kąpieli dla dzieci", które to zabawki nie mają „sportowego" ekwiwalentu.

60 Po trzecie, jeżeli chodzi o argumenty, zgodnie z którymi rozpatrywane towary są używane w ten sam sposób, poprzez użycie siły fizycznej, i wszystkie mają trwałą postać fizyczną, tego rodzaju okoliczności nie mają w niniejszej sprawie znaczenia, ponieważ takie twierdzenie jest aktualne dla wielu rodzajów towarów, które służą głównie do celów niemających nic wspólnego ze sportem (narzędzia ręczne, przybory do sprzątania, narzędzia budowlane itp.).

61 Zważywszy na powyższe, należy stwierdzić, że zabawki oznaczone zgłoszonym znakiem towarowym różnią się swoim charakterem od „artykułów sportowych", do których odnoszą się wcześniejsze znaki towarowe.

62 W drugiej kolejności, co się tyczy przeznaczenia towarów oznaczonych kolidującymi ze sobą znakami, skarżąca podnosi, że jest ono identyczne w tym sensie, iż wszystkie te towary powstają z myślą o aktywności fizycznej i rozrywce. Podkreśla ona w szczególności, że – jak wskazano w ww. w pkt 41 wyroku KNUT (EU:T:2013:448) – istnieje pewnego rodzaju „płynne przejście" od „artykułów sportowych" z jednej strony do zabawek z drugiej strony, ponieważ jest powszechnie wiadome, że „artykuły sportowe" są używane do gier, a niektóre gry mogą być również wykorzystywane w ten sam sposób co „artykuły sportowe" (ww. w pkt 41 wyrok KNUT, EU:T:2013:448, pkt 47).

63 Po pierwsze, jak wynika z samego ww. w pkt 41 wyroku KNUT (EU:T:2013:448), między z jednej strony należącymi do klasy 28 towarami takimi jak „artykuły gimnastyczne i sportowe nieujęte w innych klasach" a z drugiej strony należącymi do tej samej klasy „lalkami (zabawki), grami; zabawkami; pluszowymi zwierzętami" co do zasady nie występuje stosunek zamienności i komplementarności, ponieważ towary te mają odmienne przeznaczenie. O ile bowiem artykuły gimnastyczne i sportowe są przeznaczone przede wszystkim do poprawy kondycji fizycznej, o tyle gry oraz zabawki mają zasadniczo bawić (ww. w pkt 41 wyrok KNUT, EU:T:2013:448, pkt 44, 45).

64 Okoliczność, że przeznaczenie (na przykład aktywność fizyczna) nie wyłącza innego przeznaczenia (na przykład rekreacji) i że te dwa przeznaczenia mogą „się splatać" w danym towarze, na co kładzie nacisk skarżąca, nie stanowi przeszkody dla możliwości określenia dominującej lub, inaczej mówiąc, „pierwszorzędnej" funkcji towaru. Interwenient słusznie zatem zwraca uwagę, że poprzez „używanie" należy rozumieć ogólnie przewidziany, a nie uboczny czy okazjonalny sposób używania towaru.

65 Wynika stąd, że istnienie swego rodzaju „płynnego przejścia" lub strefy zachodzenia na siebie dwóch kategorii towarów, które mają zasadniczo odmienne przeznaczenie, nie oznacza, iż z tego powodu wszystkie towary mogące należeć do tych kategorii towarów są podobne.

66 Dodatkowo z orzecznictwa wynika, że fakt, iż dwa towary mogą w pewnym zakresie zaspokajać te same potrzeby, nie stoi na przeszkodzie temu, by właściwy konsument mógł postrzegać te towary jako różne [zob. podobnie wyrok z dnia 18 czerwca 2008 r., Coca-Cola/OHIM – San Polo (MEZZOPANE), T-175/06, Zb.Orz., EU:T:2008:212, pkt 66].

67 W niniejszej sprawie w zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza słusznie uznała, powołując się na pkt 35 i 36 ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291), że kolidujące ze sobą towary miały zasadniczo odmienne przeznaczenie.

68 Z ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291) wynika bowiem, iż nawet jeżeli nie jest wykluczone, że w przypadku niektórych „artykułów sportowych i gimnastycznych" z jednej strony i niektórych „zabawek, gier i akcesoriów do zabaw" z drugiej strony można dopatrzeć się zbieżności w zakresie, w jakim niektóre „artykuły sportowe" mogą być używane do „gier", a niektóre „gry" mogą również stanowić „artykuły sportowe", to wobec braku dokładnego wskazania przez instancje OHIM konkretnych towarów i sposobu, w jaki miałoby to ich dotyczyć, hipoteza taka nie podważa faktu, że te dwie kategorie towarów mają zasadniczo odmienne przeznaczenia. Nawet jeśli bowiem ze względu na swój charakter te dwie kategorie towarów mają służyć bawieniu odbiorców, to wciąż mogą być one

wykorzystywane w innych celach. „Artykuły sportowe i gimnastyczne" są przeznaczone do trenowania ciała poprzez ćwiczenia fizyczne, natomiast „zabawki, gry i akcesoria do zabaw" mają przede wszystkim bawić swoich użytkowników (ww. w pkt 12 wyrok BETWIN, EU:T:2013:291, pkt 35, 36).

69 W sposób jeszcze bardziej oczywisty niż w przypadku „zabawek, gier i akcesoriów do zabaw", których dotyczył ww. w pkt 12 wyrok BETWIN (EU:T:2013:291), „ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci" mają przede wszystkim bawić swoich użytkowników z myślą o przekazaniu im treści edukacyjnych (poszerzając zasoby podstawowej wiedzy na temat słów, liter, cyfr itd.) i o ogólnym rozwoju dzieci, który może też obejmować rozwój fizyczny, jednak nie w ten sposób, by poprawa kondycji fizycznej stanowiła ich pierwszorzędne przeznaczenie. W tym względzie skarżąca podnosi, że określenie „ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci" wiąże się głównie z aktywnością fizyczną. Tymczasem nie tylko termin „aktywność" może oznaczać aktywność intelektualną, lecz także dodanie słów „edukacyjne i wspierające rozwój dzieci" uwydatnia koncepcję, że oznaczona aktywność nie ma pierwszoplanowo wymiaru czysto fizycznego, a wręcz przeciwnie, że przede wszystkim przyświeca jej cel pedagogiczny.

70 A zatem Izba Odwoławcza słusznie uznała w pkt 26 zaskarżonej decyzji, że „artykuły sportowe" są przeznaczone do trenowania ciała poprzez ćwiczenia fizyczne, natomiast ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci służą zarazem bawieniu dzieci i przekazywaniu im treści edukacyjnych.

71 Równie słusznie Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 26 zaskarżonej decyzji, że „zabawki do kąpieli dla dzieci" mają na celu „w sposób wyraźny wyłącznie zabawianie małych dzieci". Cel w postaci samej zabawy, który przyświeca „zabawkom do kąpieli dla dzieci", jest bowiem jeszcze bardziej oczywisty niż w przypadku „ruchowych zabawek edukacyjnych i wspierających rozwój dzieci".

72 Po drugie, towary oznaczone kolidującymi ze sobą znakami nie są względem siebie konkurencyjne, wbrew temu, co utrzymuje skarżąca.

73 Skarżąca argumentuje w szczególności, że konsumenci będą mogli z łatwością stosować wymiennie te rodzaje towarów (przytacza ona jako przykład piłki lub zestawy do siatkówki plażowej).

74 Tymczasem z pkt 61, 70 i 71 powyżej wynika, że ponieważ towary oznaczone kolidującymi ze sobą znakami różnią się od siebie pod względem charakteru i przeznaczenia, nie są one zamienne, a zatem nie pozostają w stosunku konkurencji. Niezależnie od powyższego, nawet jeżeli czasami może ewentualnie dojść do pewnej zamienności rozpatrywanych towarów, to zamienność ta zachodzi jedynie w jednym kierunku, a mianowicie jedynie konsumenci niektórych zabawek oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym mogą przestawić się na odpowiadające im „artykuły sportowe" oznaczone wcześniejszymi znakami towarowymi, gdyby wzrosła cena wspomnianych zabawek. Jest oczywiste, że nawet gdyby cena „artykułów sportowych" wzrosła, konsumenci „artykułów sportowych" nie przestawiliby się mimo wszystko na zabawki, aby zastąpić prawdziwe „artykuły sportowe".

75 Po trzecie, skarżąca błędnie wskazuje, że w ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291) Sąd nie wykluczył kategorycznie podobnego przeznaczenia rozpatrywanych towarów, a jedynie ograniczył się do stwierdzenia, że takiego podobieństwa nie można zakładać „wobec braku dokładnego wskazania […] konkretnych towarów i sposobu, w jaki miałoby to ich dotyczyć". W tym względzie należy uznać, że owa dokładność w pkt 36 ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291) nie ma wpływu na zakres twierdzenia sformułowanego w tym samym punkcie, zgodnie z którym „artykuły sportowe" i „gry, zabawki i akcesoria do zabaw" mają zasadniczo odmienne przeznaczenie. Sąd przypomniał jedynie, że OHIM nie przedstawił dowodu przeciwnego. Ponadto z pkt 55 powyżej wynika, że prospektywną analizę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku dwóch znaków towarowych należy przeprowadzać, mając na względzie opis towarów wynikający ze zgłoszeń znaków towarowych do rejestracji.

76 Tak czy inaczej, w niniejszej sprawie skarżąca przedstawiła w postępowaniu przed OHIM dowody dotyczące konkretnych towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym [zestaw do minigolfa, „wow rackets" (dziecięce rakietki do badmintona), „jungle croquet" (zestaw do krykieta dla dzieci), trampoliny, frisbee itp.]. Te ostatnie nie pozwalają – wbrew temu, co twierdzi skarżąca – wykazać, że towary oznaczone kolidującymi ze sobą znakami towarowymi mają to samo przeznaczenie lub są zamienne, ponieważ z przytoczonych przykładów wynika, że oferowane przez interwenienta ruchowe gry edukacyjne i wspierające rozwój dzieci są skierowane nawet do małych dzieci, co uwydatnia ich cel pedagogiczny i ludyczny.

77 Po czwarte, odnosząc się do argumentu skarżącej, zgodnie z którym pierwszorzędnym lub głównym przeznaczeniem niektórych „artykułów sportowych" (takich jak kije do golfa, kręgle, strzałki, frisbee) jest raczej „rozrywka", aniżeli „trenowanie ciała poprzez ćwiczenia fizyczne", należy stwierdzić, że w każdym wypadku z pkt 57–61 powyżej wynika, iż swoim charakterem artykuły te różnią się od towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym. Ponadto do zadań OHIM nie należy wypowiadanie się na temat ogólnej kategorii „artykułów sportowych" przez pryzmat niektórych konkretnych towarów, które kategoria ta obejmuje (zob. pkt 64 i 65 powyżej).

78 Po piąte, skarżąca podnosi również, że rozpatrywanymi towarami w sposób oczywisty zainteresowany jest ten sam krąg klientów, a mianowicie dzieci, oraz że – zważywszy na fakt, iż to dorośli nabywają towary dla swoich dzieci – konsumenci, którzy ostatecznie zostaną wprowadzeni w błąd, stanowią tę samą grupę osób.

79 Należy zauważyć, że argument ten musi zostać oddalony jako niewystarczający sam w sobie do wykazania podobieństwa między towarami, ponieważ wszystkie towary, które zostają skierowane do tych samych konsumentów, niekoniecznie są identyczne lub podobne.

80 W trzeciej kolejności, co się tyczy kanałów dystrybucji i wytwarzania towarów oznaczonych kolidującymi ze sobą znakami, należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom skarżącej są one różne.

81 Izba Odwoławcza słusznie wskazała, że niniejsza sprawa dotyczy kategorii towarów, które, ogólnie rzecz biorąc, są wytwarzane przez wyspecjalizowane przedsiębiorstwa i sprzedawane w sklepach specjalistycznych.

82 Po pierwsze, należy stwierdzić, podobnie jak zostało to uczynione w ww. w pkt 12 wyroku BETWIN (EU:T:2013:291), że choć może się zdarzyć, iż „artykuły sportowe" z jednej strony oraz „zabawki do kąpieli dla dzieci" i „ruchowe zabawki edukacyjne i wspierające rozwój dzieci" z drugiej strony będą wytwarzane przez te same przedsiębiorstwa i oferowane przy wykorzystaniu tych samych kanałów dystrybucji, to tego rodzaju sytuacje są jednak odosobnione i wobec braku innych dowodów na poparcie takiej tezy nie mogą skłonić Sądu do uznania, że te dwie kategorie towarów korzystają z tych samych kanałów dystrybucji (zob. podobnie ww. w pkt 12 wyrok BETWIN, EU:T:2013:291, pkt 38).

83 Po drugie, należy wskazać, że okoliczność, iż rozpatrywane towary mogą być sprzedawane w tych samych placówkach handlowych, takich jak domy towarowe lub supermarkety, nie jest szczególnie istotna, zważywszy, że w tych punktach sprzedaży możemy znaleźć towary o bardzo różnorodnym charakterze, a konsumenci nie przypisują im automatycznie tego samego pochodzenia [zob. wyrok z dnia 24 marca 2010 r., 2nine/OHIM – Pacific Sunwear of California (nollie), T-364/08, EU:T:2010:115, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo].

84 Po trzecie, przedstawione przez skarżącą dowody nie są w stanie podważyć rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji. Skarżąca wskazuje na dowody, które przedłożyła Izbie Odwoławczej w załączniku 4 do pisma zawierającego podstawy odwołania z dnia 7 lutego 2013 r., mające na celu wykazanie, że domy towarowe w Zjednoczonym Królestwie i w Hiszpanii sprzedają artykuły sportowe tuż obok gier ruchowych.

85 Przede wszystkim, jeżeli chodzi o duże sklepy wielobranżowe typu „Jarrold” lub „El Corte Ingles”, z przedstawionych dowodów wynika, że artykuły sportowe są sprzedawane w kategorii „fitness”, natomiast zabawki do zabawy na świeżym powietrzu są sprzedawane w kategorii „zabawki” lub „zabawki na zewnątrz”, które chociaż mogą być zbliżone, należą do dwóch odrębnych działów, co wskazała Izba Odwoławcza w pkt 27 zaskarżonej decyzji.

86 Następnie należy przypomnieć, że tak czy inaczej, właściwy krąg odbiorców składa się z ogółu odbiorców w Niemczech, a w konsekwencji dowody dotyczące dystrybutorów mających swoje placówki w innych państwach mają jedynie ograniczoną wartość tudzież w ogóle pozostają bez znaczenia dla oceny podobieństwa towarów.

87 Wreszcie, co się tyczy przedstawionych przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM dowodów mających na celu wykazanie, że producenci wyspecjalizowani w dziedzinie sportu, tacy jak „Nike” lub „Adidas”, również wytwarzają zabawki ruchowe, należy stwierdzić, że zabawki te nie mieszczą się w kategorii ruchowych zabawek edukacyjnych i wspierających rozwój dzieci, a stanowią raczej artykuły promocyjne, a ponadto, tak czy inaczej, są to przypadki odosobnione, ponieważ dotyczą jedynie znaków towarowych z dziedziny sportu cieszących się dużą renomą, i nie mogą podważyć wniosku, zgodnie z którym co do zasady towary oznaczone kolidującymi ze sobą znakami towarowymi są wytwarzane przez różne i wyspecjalizowane przedsiębiorstwa.

88 W czwartej kolejności skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę utrwalonej praktyki OHIM, która potwierdza, iż między „artykułami sportowymi” a „zabawkami, grami i akcesoriami do gier” występuje co najmniej niewielkie podobieństwo, ani orzeczenia niemieckiego federalnego sądu patentowego przywołanego w ww. w pkt 41 wyroku KNUT (EU:T:2013:448), czy też samego wyroku KNUT, ani również późniejszych decyzji OHIM.

89 Co się tyczy argumentu dotyczącego praktyki decyzyjnej OHIM i orzecznictwa Unii, z orzecznictwa przywołanego w pkt 42 powyżej wynika, że zgodność decyzji izb odwoławczych z prawem należy oceniać wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 207/2009, nie zaś na podstawie praktyki decyzyjnej tych izb.

90 Z drugiej jednak strony warto przypomnieć, że OHIM jest zobowiązany wykonywać swe kompetencje w zgodzie z ogólnymi zasadami prawa Unii, takimi jak zasada równego traktowania i zasada dobrej administracji. Ze względu na te dwie ostatnie zasady OHIM musi przy rozpatrywaniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego brać pod uwagę decyzje wydane już w odniesieniu do podobnych zgłoszeń i ze szczególną uwagą rozważyć, czy w danym przypadku rozstrzygnięcie winno brzmieć podobnie. Zasady równości traktowania i dobrej administracji muszą pozostawać jednak w zgodzie z przestrzeganiem legalności. W konsekwencji żadna strona w postępowaniu przed OHIM nie może przywoływać na swój użytek bezprawności popełnionej ewentualnie na korzyść osoby trzeciej celem uzyskania identycznej decyzji. W pozostałym zakresie ze względów pewności prawa i dobrej administracji wszelkie zgłoszenie do rejestracji musi zostać rozpatrzone w sposób dokładny i kompletny w każdym konkretnym przypadku [zob. wyrok z dnia 10 marca 2011 r., Agencja Wydawnicza Technopol/OHIM, C-51/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:139, pkt 73–77 i przytoczone tam orzecznictwo].

91 W niniejszej sprawie z powyższych przyczyn Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, uznając, że rozpatrywane towary są różne. Należy stwierdzić, że decyzje wskazane przez skarżącą i te wyróżnione przez interwenienta pokazują jedynie, iż wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, praktyka decyzyjna w ramach OHIM nie jest w pełni spójna.

92 Ponadto, jeżeli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym krajowe urzędy ds. znaków towarowych w Unii, a w szczególności niemiecki federalny sąd patentowy w „sprawie 32 W (pat) 6/01”, do której nawiązano w ww. w pkt 41 wyroku KNUT (EU:T:2013:448), twierdzą, że omawiane towary są podobne, należy przypomnieć, iż wspólnotowy system znaków towarowych jest systemem

autonomicznym, złożonym ze zbioru norm i zmierzającym do osiągnięcia szczególnych dla niego celów, a jego stosowanie jest niezależne od wszelkich systemów krajowych [wyrok z dnia 5 grudnia 2000 r., Messe München/OHIM (electronica), T-32/00, Rec, EU:T:2000:283, pkt 47]. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że rejestracje dokonane dotychczas w państwach członkowskich stanowią jedynie okoliczność, która – nie mając decydującego znaczenia – może tylko zostać uwzględniona przy rozpatrywaniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego do rejestracji [wyroki: z dnia 16 lutego 2000 r., Procter & Gamble/OHIM (Kształt mydła), T-122/99, Rec, EU:T:2000:39, pkt 61; z dnia 19 września 2001 r., Henkel/OHIM (Okrągła czerwono-biała tabletka), T-337/99, Rec, EU:T:2001:221, pkt 58].

93 Co więcej, jeżeli chodzi o rozumowanie oparte na ww. w pkt 41 wyroku KNUT (EU:T:2013:448), z pkt 59 i 65 powyżej wynika, że nie można go przenieść na grunt niniejszej sprawy.

94 Ponadto należy oddalić argumenty skarżącej dotyczące ograniczenia zgłoszenia do rejestracji (zob. pkt 9 powyżej), ponieważ w świetle przeprowadzonej powyżej analizy wypowiedzenie się w przedmiocie wpływu tego ograniczenia na podobieństwo towarów nie jest już konieczne.

– W przedmiocie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd

95 Do celów stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd zakłada jednoczesne istnienie identyczności lub podobieństwa między kolidującymi ze sobą znakami towarowymi oraz identyczności lub podobieństwa oznaczonych tymi znakami towarów lub usług. Przesłanki te muszą być spełnione łącznie [zob. wyrok z dnia 22 stycznia 2009 r., Commercy/OHIM – easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, Zb.Orz., EU:T:2009:14, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo].

96 Skarżąca podnosi, że tylko wówczas, gdy towary są oczywiście i w sposób niepozostawiający wątpliwości pozbawione podobieństw, dochodzi do niespełnienia jednej z podstawowych przesłanek art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a sprzeciw jest odrzucany bez badania podobieństwa oznaczeń i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Tymczasem w niniejszym przypadku tak nie jest.

97 Należy uznać, że w zaskarżonej decyzji słusznie wskazano, iż kolidujące ze sobą towary są różne, i stwierdzono w ten sposób wyraźnie, że nie było między nimi żadnych podobieństw. W rezultacie Izba Odwoławcza prawidłowo ustaliła, że nie mogło istnieć jakiekolwiek prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, nawet jeśli wziąć pod uwagę identyczność oznaczeń, ponieważ nie została spełniona nieodzowna przesłanka zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a mianowicie występowanie identyczności lub podobieństwa towarów.

98 W świetle ogółu powyższych uwag drugi z podniesionych przez skarżącą zarzutów należy oddalić jako bezzasadny.

99 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez skarżącą na poparcie jej żądań nie jest zasadny, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

100 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

101 Ponadto interwenient zażądał, aby skarżąca została obciążona kosztami poniesionymi przez niego w związku z postępowaniem administracyjnym przed OHIM. W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 190 § 2 regulaminu postępowania niezbędne koszty poniesione przez strony w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą uznaje się za koszty podlegające zwrotowi. Nie dotyczy to jednak kosztów poniesionych w związku z postępowaniem przed Wydziałem Sprzeciwów. Wynika z tego, że wniosek interwenienta o obciążenie skarżącej – z uwagi na to, że jej żądania nie zostały uwzględnione – kosztami postępowania administracyjnego przed OHIM może zostać uwzględniony jedynie w odniesieniu do niezbędnych kosztów poniesionych przez interwenienta w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą [zob. podobnie wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r., Devinlec/OHIM – TIME ART (QUANTUM), T-147/03, Zb.Orz., EU:T:2006:10, pkt 115].

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) BH Stores BV zostaje obciążona kosztami, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi przez Alex Toys LLC w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

Jaeger Van der Woude Kancheva

Wetter Ulloa Rubio

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 2 lipca 2015 r.

Podpisy